

A hatalmas és erős Győztes

(The Great And Mighty Conqueror)

1957. április 21. napkelte, Jeffersonville, IN. U.S.A.

1 Jó reggelt nektek! Nagyon boldog Húsvétot kívánok mindnyájatok számára! Ez az egyik legnagyobb nap az Urunk feltámadásának megemlékezésében. Ez az egyik legnagyobb nap a világtörténelemben. Ez a feltámadás. És annyira boldogok vagyunk, hogy itt lehetünk ma reggel, ezen a nagy napon. Látjuk a napot felkelni, látjuk, hogy virágok bújnak elő a földből; minden a Húsvétról beszél.

És most hajtsuk meg a fejünket csak egy percre!

2 Atyánk, Istenünk, a Te Jelenlétedbe jövünk. Várjuk, hogy adj nekünk ezen a reggelen egy kis extra áldást a Mennyből, egy kis húsvéti érintést a lelkünkben, hogy amikor elmegyünk innen, mond hassuk azt, mint azok, akik Emmausból jöttek: „Hát nem gerjedezett a szívünk az Ő Jelenléte miatt?” Mert ezt az Ő Nevében kérjük és az Ő dicsőségére. Ámen.

3 Máté Evangéliumának utolsó könyvében, a 28. fejezetében a 7. verset szeretném felolvasni szöveggént, ahogy elkezdjük ezt a szolgálatot.

És menjetek gyorsan és mondjátok meg az Ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és ímé elöttetek megy Galileába; Ott meglátjátok Őt; ímé én megmondottam néktek.

4 Sok nagy küldetés adatott az embereknek és a Föld népeinek, de soha nem volt még ilyen fontos küldetés, mint ez: „Menjetek, mondjátok el a tanítványainak, hogy Ő feltámadt a halálból.” Ez egy nagy küldetés. És ezt csakis azért adhatta át, mert először lennie kellett egy nagy győzelemnek.

5 Voltak emberek napjainkban és azokban a napokban, amik már elmúltak és a világ nagy történelmében, annak széles, nagy csatamezőin sok nagy győztes volt és sok nagy dolgot tettek az emberi fajért.

6 Például gondolkodtam, amint jöttem le ma reggel, korán felkeltem és nem volt lehetőségem túl sokat tanulmányozni, mert a múlt este még nem tudtam, hogy egyszerűen melyik rész lesz ma, hogyan lesz megosztva a pásztor és én között a szolgálat. De ahogy jöttem lefelé az úton, történetesen arra gondoltam ma reggel, hogy mi lenne a legjobb, amit mondani tudnék az Ő népének üzenetként. Arra gondoltam: „Menj és mondd el a tanítványainak!” Tehát a tanítványai az Ő „követői”. Egy *tanítvány* az „valaki, aki követ”. És gondoltam erre a témára: *A hatalmas és erős Győztes*.

7 És gondoltam arra, hogy milyen sok nagy győztesünk volt ezen a világon és milyen nagy dolgokat tettek azért, hogy az emberek életmódját előrevigyük és megjobbítsák. Gondoltam a nagy Napóleonra az ő napjaiban, hogy valójában nem volt francia, de volt valami a gondolatában. Először megvetette Franciaországot, nem szerette azt. A szigetekről származott. De volt egy elképzelés a fejében, hogy egy nap ő hódító lesz. És azért volt ez a gondolatában, mert neki kellett valami, amin munkálkodhat.

8 Minden emberben, mielőtt egy munkát elvégezhetne, kell lennie valamilyen motivációnak, valamilyen lehetőségnek, valami, amiért dolgozhat, egy cél a munkájában, valami, amivel munkálkodhat.

9 És mindannyian tudjuk, ahogy vesszük Hitler történetét... vagyis nem Hitlerét, hanem Napóleonét, hogy ő a Hold alapján ment és a csillagok változása alapján. Ez alapján munkálkodott és volt egy elvárása; mert egyszer így tett és győzött. Átment Franciaországba és nagy katona lett belőle. Sok embert halálba küldött, mert nem értettek vele egyet. Megtisztította az egész országát mindentől, ami ellene volt. Teljes mértékben eltörölte, mert neki kellett, hogy az úgy legyen. Ha nem úgy lett volna, akkor egész idő alatt lett volna valami ellene és a nagy terv ellen, ami a fejében volt. A saját élete forgott volna veszélyben, tehát azt akarta, hogy a királysága egyszerűen olyan tökéletes legyen, amennyire csak lehet.

10 Most azon gondolkodom, hogy követtek-e engem ebben, a nagy Győztesrel kapcsolatban, Akire gondolok. Az Ő királyságában kell, hogy minden Őérte legyen. Kell, hogy a szív, lélek és test Őérte legyen. Semmi nem lehet Ellene. Bármilyen, ami Ellene van, azt Ő el kell, hogy bocsássa. Kell, hogy minden teljes mértékben Érte legyen. És amikor...

11 Napóleon vette a fegyvereket, ágyúkat, puskákat, muskétákat, kardokat. És ő azzal a gondolattal ment előre, hogy meghódítja a világot. És gyakorlatilag meg is tette 33 éves korára. Fiatalemberként ő antialkoholista volt. És a nagy hírneve annyira önközpontúvá tette, és ez az idegeire ment, hogy végül alkoholistaént halt meg 33 évesen. Nem bírta elviselni a népszerűségét. Erre az emberre gondolok, aki 33 évesen meghódította a világot és alkoholistaént halt meg a hírneve miatt, és elveszítette magát az elvet, amiért harcolt. Egy olyan típusú ember volt, vagyis nem típus, inkább azt mondanám, hogy az ördög eszköze volt. Megpróbálta legyűrni a világot és elbukott, 33 évesen.

12 De ó, ez a hatalmas és erős Harcos, Akiről én beszélek, 33 évesen legyőzött mindent, ami a földön és a pokolban volt. 33 évesen egy hatalmas és erős Győztes!

13 Gondolok azokra a nagy csatákra, amiket a mezőkön vívtak. Tudjuk, — hogy Napóleonnal a végére érjünk —, hogy Waterloonál utolérte a végzete. Nemrég az a kiváltság ért, hogy láthattam egy utánpótlást arról, ahogy a szekereinek romhalmaza és a lovasok és emberek feküdtek a harcmezőn. A szekerek egymás hegyén-hátán, törött kerekekkel, teljesen kint ott a mezőn, ahol ezt a nagy kiállítás megcsinálták.

14 És micsoda kontraszt ez: látni ezt az embert 33 évesen, és azt a szégyent, ami a nagy csatáinak és hódításának emlékművében hever ott, és aztán elmenni Jeruzsálembe és megnézni egy üres sírt, a hatalmas és erős Győztes emlékművét.

15 Így vagy úgy, de van valami abban, hogy győzünk. Ha van valami, amiért harcolunk, ha van egy betegség a testünkben és élet-halál harcot vívunk, micsoda diadal, amikor látjuk, hogy az le van győzve. Ha küzdünk valamilyen nagy szokás ellen, vagy valami nagy dolog ellen, ami szorongat bennünket, amikor végül meglengetjük a nagy zászlót és legyőztük azt. Micsoda érzést kelt bennünk, hogy győztesek lehetünk!

16 Most gondolok az utolsó háborúra, és ahogyan Hitler elfoglalta Varsót. A németek azt gondolták, hogy ez volt az egyik legnagyobb győzelmük, ami csak lehetett, mert a főkapitányuk, Adolf Hitler mindent romba döntött Varsóban. Lerombolta a hidakat; az a nagy híd összeomlott. Az újságok nagy képeket közöltek a leomló hídról. A németek végigmasíroztak az utcán, verték a dobokat, fújták a sípokat és repülőgépek ezrei húztak el fölötte, ahogy kivívta az első nagy győzelmét. Úgy indult, mint Nagy Sándor, vagy Napóleon, hogy meghódítsa a világot. De hol végezte? Szégyenben. Természetesen úgy volt.

17 Emlékszem, amikor építették a nagy Burmai átjárót. Lennie kell... hogy át tudjanak menni a hegyen. Talán ülnek itt néhányan azok közül a fiúk közül, akik átkeltek azon a nagy átjárón. Micsoda feladat volt az! Mennyi igazi munkát igényelt és micsoda igazi feladat volt az! És mennyi pénzt költöttek arra, hogy megépítsék azt a Burmai átjárót, dollárok millióit! Voltak, akik az életükkel fizettek érte! De végül egy idő után, amikor az utolsó mérföldnyi út is elkészült, amikor kész lett az átjáró, micsoda diadalmas kiáltások szálltak fel az emberektől! Volt egy átjáró, amin át tudtak menni a hegyeken, hogy kivívják a győzelmet.

18 Gondolok egy másik átjáróra, ami egy nap a mi áldott Urunk életébe került. Ez nem csak egy út volt a földön, de ez egy olyan főút volt, amit „a szentség főútjának” hívnak, amin tisztátalan nem mehet át, csak azok, akik meg vannak jelölve. Csak azok, akik azon az oldalon vannak, amin Ő is van, azok mehetnek át ezen a főúton.

19 Nagy győzelmeket vívtak ki. Sokan közülünk ma is jól emlékeznek az első világháborúra. Emlékszem, amikor még kisfiú voltam, hallottam, ahogy fújták a sípokat, még a gazdák is megálltak a lovaikkal a mezőn és lengették a kalapjukat. Kiabáltak. Kiáltoztak. Mi történt? Vége volt a háborúnak. Kivívták a győzelmet. A nagy ország, amiért harcoltunk... Végül kivívtuk a győzelmet.

20 Gondolok erre az utóbbi világháborúra. Pont odaát laktam, az utca túloldalán. Amikor megfújták a sípokat, az emberek kiszaladtak az udvarra, az asszonyok kötényben, levették és azt lengették. Puskagolyók repültek át a fák lombjain. Zengtek a sípok. Az utcákon autók száguldoztak. Az emberek térdre estek és felemelték kezeiket. Kiáltoztak.

Sírtak. Miért? Mert vége volt a háborúnak. És az áldott, drága fiaik, akik a tenger túloldalán voltak, hamarosan haza fognak hajózni hozzájuk. Micsoda győzelem! Micsoda idő és izgalom minden szívnek! Micsoda jubileum! Akkor este mindenki olyan jókedvű volt, bemehettél volna egy étterembe, ehettél és kísértáltál volna fizetés nélkül és az teljesen rendben lett volna. Használhattad volna a másik ember autóját, az teljesen rendben lett volna. Kérhettél volna, amit csak akarsz, és valószínűleg megkaptad volna. Miért? Kivívták a győzelmet. A fiúk hazafelé tartottak. Annak teljesen vége volt.

21 És arra gondolok, testvérem, milyen rossz, hogy az ilyen érzések nem maradnak mindig velünk. De ma reggel egy keresztény számára a győzelem már ki van vívva. Az öröm harangjai zengnek. Vége van a háborúnak Isten és ember között. Ki lett vívva a győzelem.

22 Mielőtt bármilyen győzelmet ki lehetne vívni, nagy árat kell fizetni. Ó, micsoda árat! És néha az nagyon mély és nagy sebeket okoz, rombolást. De ahhoz, hogy meglegyen nekünk a hegy, kell, hogy előtte legyen meg a völgy. Mielőtt ránk süthetne a nap, meg kell kapnunk az esőt. Mielőtt lehetne nekünk fény, meg kell kapnunk az éjszakát. Mielőtt meglehetne nekünk a jó, előtte lennie kell rossznak, különben soha nem tudnánk, hogy mit jelent a rossz.

23 De a győzelem érdekében és hogy megnyerje a legnagyobb csatát, amit valaha is vívtak, Valaki kilépett a dicsőségből sok évvel ezelőtt. És Ő nem egy Angyal formáját öltötte Magára. Nem úgy jött el, mint valami nagy személy. De be akarta bizonyítani, hogy nincs szükség muskétákra és golyókra és atombombákra egy háború megnyeréséhez. Ő alázatba öltözött, mint egy kisbaba, és jászolban született. Még egy hely sem volt, ahol megszülessen, amikor eljött. Szeretném, ha megnéznétek, hogy mennyire más volt a hadviselés eszköze, amit Ő használt.

24 Na most, Ádám faja teljesen rabságban élt. Így voltak, remény nélkül, Isten nélkül, esély nélkül, irgalom nélkül, bármi nélkül, ami segíteni tudott volna rajtuk. Az elveszettek régiójának nagy ellenségei sötétségbe zárták őket. Nem volt semmi kiút. Senki sem volt, aki segíteni tudott volna. Semmit sem lehetett tenni. Úgy nézett ki, mint egy teljes, totális veszteség.

25 De a mi Hőssünk, Aki lejött a Dicsőség kapuin keresztül, alászállt!

26 Mert nem volt a földön olyan ember, aki el tudta volna végezni a munkát. Hétköznapi módon szólva mindannyian egy cipőben jártak. Mindannyian „bűnben születünk, vétekben formáltattunk, hazugságot szólva jöttünk a világra”. És egyikünk sem tudott segíteni a másikon. Ott álltunk segítség nélkül, legyőzve, káosz mindenfelé, minden darabokban. Nem tudtuk betartani a törvényeket és ceremóniákat, megtalálva a gyengeségeiket és így tovább; nem tudtuk megtenni. És úgy nézett ki, hogy az egész emberi faj elenyészik.

27 És aztán Ő eljött, lejött. Mert Ő ott volt a kezdetben. A Biblia azt mondja: „Ő volt az Ige.” Ő volt a Logosz, ami Istenből jött ki. És a Logosz kezdetben az Ige volt. És Ő lett az Ige. És amikor felment a magasba, azon a dicsőséges húsvéti napon, nem csak az Ige lett, hanem Ő lett a Saját Igéjének Főpapja. Ó, milyen dicsőséges dolog, Neville testvér! Csak gondolatok bele! Ő nem csak az Ige, de a Saját Igéjének a Főpapja. Hogyan kétkedhetünk abban? Hogyan járulhatunk Elé úgy, hogy nem hiszünk azt, hogy megkapjuk, amit kérünk? Mert Ő az Ige és az Ige Közbenjárója. A Logosz Ige lett, az Ige testté lett, és ugyanaz a test, ami az Ige volt, felment a Dicsőségbe és most Ő a Főpap, Aki közbenjár, saját Maga az Igéjéhez.

28 Erre van szükség! Ez az anyag van meg a gyülekezetnek. Micsoda fegyver! Soha nem volt még Ehhez hasonló. Ő volt az Ige. És amikor eljött, egy jászolban született meg. Eljött, hogy használja a sz-e-r-e-t-e-t-e-t, a szeretet fegyverét, hogy legyőzze a világot. Nem hadsereg lövedékeivel, nem gépfegyverrel és tankokkal, hanem máshogyan jött: a szeretet formájában jött. Ő volt Isten szeretete.

29 Valamikor kisfiúként azt gondoltam, hogy Krisztus szeret és Isten gyűlöl engem; mert Krisztus meghalt értem, de Istennek van valami ellenem. De rájöttem, hogy Krisztus az Maga Isten szíve. „Isten úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem Örök Élete legyen.”

30 Tehát Ő először eljött, hogy győzzön. És amit az ördög hozott a világra, az a gyűlölet volt. És Ő eljött, hogy legyőzze a gyűlöletet. Amikor mi megnyerjük a csatáinkat és ilyesmiket, a világi csatáinkat, az mindig, folyamatosan egyfajta gyűlöletet hagy maga után, mert ezek a fajta csaták az ellenségtől vannak. De Krisztus szeretettel jött, hogy legyőzze a gyűlöletet, hogy szeresse azokat, akik nem szerethetőek. Ő egy másfajta fegyverrel jött és megalázta Magát, egy kicsivel „kisebb lett az Angyaloknál”, hogy halált szenvedjen és példát adjon. Amikor itt volt a földön, Ő az emberek között járt.

31 Bizonyította a hadviselésének fegyvereit, amikor meggyógyította a betegeket. Amikor vett öt kis kenyérdarabot és két darab halat, és ötezer embert jóllakatott, bebizonyította, hogy Neki hatalma van minden atom fölött, ami csak létezik. Nem csak halat szaporított, de a sült halat szaporította meg. Nem csak gabonát növesztett a kenyérdarabokban, hanem sült gabonát növesztett azokban a kenyerekben. Ez bemutatta, hogy Ő volt a nagy és hatalmas Győztes! Nem csak vizet nyert abból a kútból, de Ő borrá változtatta azt a vizet a kútból. Bebizonyította, hogy van Hatalma győzni. És Ő szeretett és a fegyvere a szeretet volt. Most figyeljete!

32 Amikor Ő azt tette, amikor ott állt egy nap Lázár sírjánál és ott volt egy halott ember négy napja eltemetve. Még akik ott voltak is, azt mondták: „Már szaga van.” Az orra beesett, a bőrét átrágták a férgek. És ott állt Jézus, mint hatalmas Győztes, amikor azt mondta Mártának és Máriának, amikor ott állt: „Nem mondtam nektek, hogy 'ha csak

hinni tudtok, meg fogjátok látni Isten dicsőségét’?” Éppen elmondta nekik, (amikor ők azt mondták, a testvérünk halott és így tovább) azt mondta: „Én vagyok a feltámadás és az Élet. Aki hisz Énbennem, ha meghal is él. És mindaz, aki él és hisz Énbennem, nem hal meg örökké. Nem megmondtam nektek, hogy az az Örök, áldott Erő Bennem van?” Ő sohasem csak állított valamit, de képes volt végre is hajtani mindazt, amit mondott, mert Ő volt a hatalmas Győztes.

33 Őbenne lakozott, visszatartva, emberi testben elleplezve, mint egy ember, de ott belül nem más lakozott, mint a Mindenható Isten, a hatalmas és erős Személy. Ő tudott újrateremteni. Tudott új dolgokat teremteni. Szólhatott, és amit kért, az megadatott Neki abban a másodpercben. De Ő megalázta Magát, szerény maradt. Példát akart mutatni. A megfelelő fajta Győztes akart lenni és az is volt. Nos, Ő bizonyította Magáról, hogy az.

34 Ahogy sokszor mondtam az összejövedeleimen, talán ez bizonyosságot tehet ma reggel, ebben az embercsoportban, ezen a csodálatos Húsvét reggelen. Egy hölgy, aki egy bizonyos egyházhoz tartozik, nem hisz az Úr Jézus Vérének elfogadásában. „Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.” Azt mondta nekem, hogy az az Ember csak egy próféta volt, egy csodálatos ember és én Istenné teszem Őt. Azt mondtam: „Ő volt az Istenség. Ő Isten volt.”

Azt mondta: „Túl nagyra próbálsz tenni.”

35 Azt mondtam: „Nincsenek szavak, amelyek ki tudnák fejezni az Ő nagyságát!” Emberi ajkak soha nem találták meg azt a kifejezést.

36 A múltkor beszéltem egy férfivel, egy diplomatával, Washington városából, és elmondott egy kis bizonyosságot a reggelinél, ahol együtt voltunk, azt mondta: „Branham testvér, egész életemben evangélikus voltam, de a múltkor elmentem egy régimódi ébredési alkalomra, letérdeltem az oltárnál és akartam egy megtapasztalást Istennel.” Azt mondta: „mialatt a térdeimen voltam...” Na most ez egy washingtoni diplomata volt, aki még Cooledge elnök alatt szolgált. És amikor felnézett, azt mondta: „Láttam egy látomást Jézusról”. Azt mondta: „Kilenc különböző nyelven beszélek folyékonyan, de egy szót sem találtam mindebben a kilenc nyelvben, amit mondhatnék. Így hát csak felemeltem a kezemet és akkor Ő adott nekem egy új nyelvet, hogy azon beszéljek. Éppen akkor megláttam az Ő arcának Dicsőségét.”

37 Ez a hölgy azt mondta nekem: „Branham testvér, Jézus nem volt más, csak ember, csak egy próféta.”

Én azt mondtam: „Ő Isten volt, testvérnőm.”

38 Azt mondta: „Te Istenné teszed Őt, pedig nem az. A Biblia azt mondja, hogy Lázár sírjához menet az úton Ő sírt.”

39 Biztosan. Ő Maga volt Isten szíve. Szenvedett úgy, ahogy mi szenvedünk. Test volt úgy, ahogy mi test vagyunk. Testében hordozta ugyanazokat a vágyakat és dolgokat, amiket mi is hordozunk. Mégis, Neki ezt kellett tennie ahhoz, hogy tökéletes áldozat legyen. Ezt tette. De azt mondtam...

Azt mondta: „Ő sírt Lázár sírjához menet.”

40 Azt mondtam: „Ó, hölgyem, ez igaz. Ő ember volt, amikor sírt, de amikor ott állt a sír mellett, ahol az a néma halott feküdt, ahol egy rothadó test feküdt letakarva egy kendővel, amikor Ő azt mondta: 'Vegyétek el a követ!' Kihúzta a kis alkatát és azt mondta: 'Lázár, jöjj elő!' És egy négy napja halott ember lábra állt.”

41 Mi volt az? A rothadás felismerte Teremtőjét. A lélek felismerte Mesterét. És ez a hatalmas és erős Győztes bizonyította ott, hogy Neki hatalma van a halál, a pokol és a sír fölött.

42 Biztos, hogy beleremeg a szívünk! Fazekak csapkodásáról és kürtölésről beszéltek? A világnak egy olyan ünneplésben kellene lennie ma reggel, mint ami még sosem volt, az Ő népe kiáltásaiban és kiabálásában, mert ez a megemlékezés napja, amikor Ő legyőzte az utolsó ellenséget is, és bennünket, rabokat szabadon engedett.

43 Igen, Ő Ember volt. Így igaz. Bizonyította, hogy Ő Ember és bizonyította, hogy Ő Isten.

44 Az egyik este, amikor az a nagy tomboló tenger, ami több ezer életet követelt... Talán néhány édesanyának itt ma reggel odaát a tomboló tengeren halt meg a fia. Talán a hullámok alá süllyedtek ennek a világnak széles csatamezőin. Néhányan a szeretteik közül, talán ott fekszenek a tenger mélyén.

45 De az egyik este, amikor Ő egy kis csónakban feküdt és a hullámok dobálták a tengeren, mint egy dugót, felkelt, a lábát a hajó kötélzetére tette, az ég felé nézett és azt mondta: „Hallgass!” És a hullámoknak azt mondta: „Csendesedjetek!” És a hatalmas tenger úgy kisimult, hogy nem volt rajta egy ránc sem. Biztos, hogy Ő az volt. [Értsd: Isten volt – a ford.]

46 Igaz, éhezett, mint egy ember. Amikor lejött a hegyről és éhes volt, keresett egy fát, hogy találjon valami ennivalót: Ember volt. De amikor vette azt az öt kenyérdarabot és néhány halat és ötezer embert jóllakatott, akkor Ő több volt, mint Ember.

47 Tegnapelőtt volt ezerkilencszáz éve, amikor Ő meghalt, a kereszten függött és irgalomért kiáltott: „Én Istenem, Én Istenem, miért hagytál el Engem?” Úgy halt meg, mint egy ember. De ezerkilencszázvalahány évvel ezelőtt ezen a reggelen Ő bebizonyította, hogy ki volt. Az Ő messiásságának utolsó pecsétjét is megadta, amikor a halál és pokol bilincseit kettétörte és feltámadt a sírból győztesen: „Örökké élek! És mivel Én élek, ti is éltek.”

48 Itt van a Győztes! Beszéltek a levett kötényekről, amiket meglengettek? Az emberek azt mondják, hogy örültek vagyunk, mert kiáltozunk és szaladgálunk és sikoltozunk és kiabálunk. Ők soha nem érezték még a Menny győztes vibrálásait, hogy „Vége a harcnak!” A mi hatalmas, erős Győztesünk kivívott minden győzelmet! Ő egyedül áll ezen a reggelen, érintetlenül!

49 Amikor a földre jött a leghitványabb nevet adták Neki, amit csak adhattak, mint egy fanatikusnak. Belzebubnak hívták, „az ördögök hercegének”. Így van. Ő elment a Föld legmélyebben fekvő városába, Jerikóba, és a város legkisebb emberének le kellett Rá néznie, hogy megláthassa. De amikor Isten ezerkilencszáz évvel ezelőtt feltámasztotta Őt... Az emberek ezt tették vele. De a szeretet fegyverével Ő legyőzött minden ördögöt.

50 És Isten felemelte Őt olyan magasra, és olyan Nevet adott Neki, ami minden név fölött való Mennyen és földön. Minden név a Mennyben meghajol Jézus Nevére! Minden Angyal, minden fejedelem, minden meghajol Jézus Nevére! Minden nyelv megvallja majd Őt, minden térd meghajol majd Előtte. És Ő olyan magasra emelkedett, hogy még a Mennyre is le kellett néznie, hogy lássa azt. Ő a hatalmas Győztes! Ő az, Aki megtette ezt! Amikor elhagyta a földet, — a múlt este átvettük, — nála voltak a halálnak és pokolnak kulcsai, ott függtek az oldalán. Ámen. „Ne félj, Én vagyok az, Aki halott voltam és újra élek, örökké. És...” (az és egy kötőszó) „Nálam van a pokolnak és halálnak kulcsai, éppen *itt* függnék.” Ez aztán a Győztes! „És mivel Én győztem, egy főutat készítettem számotokra, hogy azon haladjatok.”

51 Az ember ki lett utasítva a Mennyből, a főutak le lettek zárva. Nem voltak főutak. De ahol nem voltak főutak, Ő eljött, hogy készítsen egyet. Ó! Az első sor a kételkedés démonaiból állt, a következő az előítélet, a következő az önzés volt; ez a Föld be volt fedve démoni erőknek soraival; aztán betegségek, kórok. De amikor kezdett felemelkedni a Mennybe... Tegnap este vettük, ahogy kijött a pokolból, a pokol és a halál kulcsaival az oldalán. Ma reggel vesszük, ahogy Ő felemelkedik. Halleluja! Amikor feltámadt, Nála volt... Győztes volt. És ahogy felment, Ő áttört minden ördögi erőt, ami az embert visszatartja. Ő felment a magasba és ajándékokat adott az embereknek, a Szent Szellem ajándékait. A hatalmas Győztes! Ő egyedül áll ma reggel. Közte és minden hívő között ott van a szentség áldott, régi főútja, amin az igazak járnak. Nincs kiút. Csak egy út van lefektetve a Dicsőségből. Ő Véres Lábnymokat hagyott Maga után, ahogy végigsétált a démoni erők folyosóján, és egy főutat készített számunkra, egészen végig. Ő fent ül a magasságban ma reggel, mint a hatalmas Győztes!

52 Az Ő népének most jubileuma van. Közülük tízezrek kiáltják a győzelmet az egész világon.

53 Figyeltem ezt a régi, hideg, formális gyülekezeti csatlakozást. El tudom képzelni, hogy valaki azt mondja... Be fogom mutatni nektek ennek az elvetését.

54 Amint az első világháborúnak vége lett, egy üzenet jött itt végig az úton, feljutott egy távolsági buszra is. Azt mondták: „Mi ez a zaj? Mi ez az egész?”

55 És az egyikük azt mondta: „Nézzétek, itt az újság! Épp véget ért a háború.” És mindenki sírt és kiáltozott.

56 De egy asszony azt mondta: „Ó, hát miért kellett ennek így véget érnie? Bárcsak tartott volna még egy pár nappal tovább! John és én könnyedén el lettünk volna még.” Azt mondta: „Könnyedén el lettünk volna.”

57 Egy ember ott állt a busz hátuljában, megragadta azt az asszonyt és majdnem keresztülhajította az ajtón. Amikor a rendőrség letartóztatta a férfit, ő azt mondta: „Azért tettem, mert annak az asszonynak senkije sincs odaát, akiért aggódna. De nekem két fiam van ott.” Azt mondta: „Nem tudtam visszatartani az érzéseimet.”

58 Ó, testvér, nekem odaát van az édesapám. Vannak odaát szeretteim. Nekem ez jelent valamit, hogy Jézus győzött. Van feleségem, van kisbabám, vannak szeretteim... A hatalmas, erős Győztes! Hívhattok engem „szent hempergőnek” vagy „vallásos fanatikusnak”, aminek csak akartok, de amikor arra gondolok, hogy az a nagy háború véget ért, az ár ki van fizetve, a győzelem ki van vívva, Jézus feltámadt a halálból, a messiásságának végső pecsétje, hogy annak teljesen vége. Ő él ma reggel, a halál és pokol kulcsaival. Vannak szeretteim a határon túl, odaát. Ezen a régi nagy főúton vagyok, megyek fel, hogy találkozzam velük. Ne gondoljátok, hogy örült vagyok! Ó, de annyira boldog vagyok, hogy az teljesen el van rendezve! Ez egy befejezett munka.

Élvén Ő szeretett engem,

Meghalva, megmentett.

Eltemetve messzire vitte bűneimet,

Feltámadva ingyen megigazított, örökre.

Egy nap el fog jönni.

Ó, dicsőséges nap!

59 A Szent Szellemnek ez az áldott régi keresztsége, ami vezet minket felfelé ezen a csodálatos, régi főúton, ó, milyen dicsőséges ez! Hogyan tudnám valaha is szégyellni? Együtt állok Szent Pállal ma reggel ezt mondva: „Nem szégyellem Jézus Krisztus Evangéliumát, mert ez Isten Ereje az üdvösségre.” Ez az Erő a betegség felett. Ez az Erő a halál felett. Ez az Erő a sír felett.

60 Amikor az a szigorú, öreg apostol eljutott az útja végére, megásták ott a sírját és a halál farkasszemet nézett vele, akkor ő egyenesen a szemébe nevetett. Azt mondta: „Halál, hol a te fullánkod? Sír, hol a te győzelmed?” Aztán Isten dicséreteit harsogta. „De hála legyen Istennek, Aki győzelmet ad nekünk a mi Úr Jézus Krisztusunk által.”

61 A leghatalmasabb győztes, aki valaha élt, a leghatalmasabb győztes, aki valaha meghalt, mert Ő volt az Egyetlen, aki győzni tudott; meghalt és legyőzte magát a halált és feltámadt győztesen! Ő bizonyította, hogy ki volt. Ez volt a messiásságának utolsó pecsétje.

62 És most, ha esetleg lenne itt valaki az épületben ma reggel, aki egy langyos gyülekezeti tag és nem ismeri az örömet, hogy a csata véget ért... Az emberek kiáltoznak, az emberek örvendeznek, az emberek sírnak! Azt mondod: „Mi a baj velük?” Tudják, hogy ez egy bevégzett dolog. Ennek teljesen vége van! Biztosan! Mi [Branham testvér tapsol – a szerk.] a húrok közé csapunk. Harsogunk a trombitákkal és kimegy az Evangélium. Isten Ereje és dicsősége ismertté lett. Ez egy bevégzett munka, a megállapodást aláírták. Dicsőség Istennek! Krisztus a Saját Vérével írta alá. Vége van a csatának. A győzelem ki lett vívva. Egyáltalán nem én vívtam ki; Ő vívta ki! Én csak örülök ennek. Ó!

63 Néhány fiú, aki visszajött a tengerentúlról elmondta nekem, hogy amikor a hajó beért New Yorkba, épp amint beért a kikötőbe, felnéztek és meglátták a Szabadság-szobrot. Az az első dolog, amit meglátsz, hogy előbukkan. Felkeltek néhányan azok közül a rokkant veteránok közül a hajó fedélzetén, hogy láthassák. És amikor kezdték meglátni a Szabadság-szobrot, elkezdtek könnyezni. Sírtak. Nem bírták ki sírás nélkül. Nagy, természetes emberek álltak ott, nagy, keménykötésű férfiak remegve és reszketve. Nem tudták visszatartani az érzéseiket. Miért? Az a szabadság jelképe volt. Épp a Szabadság-szobor mögött ott volt apa, anya, a szeretteik, a kedvesük, a feleségük, a kisbabájuk, minden, ami ezen a földön kedves számukra, pont' ott volt mögötte. És mielőtt bejöttek, felismerték, hogy ez a szabadok földje és a bátrak hazája. Biztos, hogy beleremegnének a ti érzéseitek is, ahogy az a régi zászló lobog. Gondoljatok bele, ahogy a harcban megsérült veterán beér a kikötőbe! Biztos, hogy egy csodálatos idő volt.

64 De ó, testvér, ezen reggelek egyikén, amikor majd felharsan Sion öreg hajójának kürtje és meglátom azt a jelképet, amint ott áll az a régi, viharvert Kereszt, mialatt a szelek tépázzák régi, szürke zászlóit, amint áthalad a halál kódén. Micsoda győzelem! Hát nem csoda, hogy nem tudjuk visszatartani az érzéseinket! Valami történt; polgártársakká lettünk. A munka készen van.

65 Amikor azt a nagy hidat felállították Észak- és Dél-Ausztrália között, Sydney-ből át Dél-Sydney-be. Ahogy minden ember vett... Nos, bejárták az egész országot, próbáltak embert találni a feladatra. Olyan nagyszabású munka volt, hogy azt mondták, hogy senki nem fogja elvállalni. Végül egy ember Angliából azt mondta: „Én elvállalom a munkát.” És amikor odaért, hogy elvégezze a munkát, letesztelt minden csavart, ami a hídba belekerült. A hírneve forgott kockán. Letesztelte egészen az iszapot meg mindent, ami odalent volt. Elindult és megkereste a legjobbat, amit csak találhatott; a legjobb

szerelőket, a legjobb kémikusokat, mindenből a legeslegjobbát, amit csak találhatott a környéken. És végül, amikor a híd készen lett, eljött a nap, hogy leteszteljék.

66 A kritikusok odaálltak az egyik oldalra és azt mondták: „Nem fogja kibírni. Össze fog dőlni. Túlságosan homokos ott lent.”

67 De ő mélyen, mélyen, mélyen leásott. Biztos volt a dolgában. Tudta, hogy minden tesztelve lett. Azt mondta: „Én magam fogok először átmenni.” És ahogy átment a hídon a polgármester előtt, a háta mögött csak úgy sorakoztak a nagy vonatok, körülbelül hat jött át egymást érve, megrázva a hidat. És az a nagy ember, aki a hidat alkotta, a menet előtt sétált és azt mondta: „Ha leomlik, vele megyek.” De ő biztos volt a dolgában.

68 Így készítette a mi áldott Urunk az Ő Gyülekezetét! Letesztel minden csavart, mindent, ami oda bekerül, annak Vérrel megmosottnak kell lennie! És az egyik kritikus ott állt oldalt, és azt mondta: „Ez csak egy csomó szent-hempergő, nem fog nekik sikerülni”. De az egyik dicsőséges napon... Ez a hatalmas, erős Győztes ma előttünk jár győzedelmesen! Hadd rázkódjon, csináljon, amit csak akar, Ő... Nem lesz egyetlen csuszamlás sehol sem, mert Ő készítette az utat és bevégezte azt! Biztosan!

69 Manapság mi az emberek szerint gondolkodunk, az elménk a világ dolgain van. De hadd mondjak neked valamit, testvér, hadd ne szégyelljem soha az Evangéliumot! Ó, testvér, én csak egy régimódi, újjászületett, Szent Szellemtől, az Isten Szellemétől születtem... Így születtem, ez minden, ami vagyok és valaha is lenni akarok.

70 Egyszer nemrég volt egy lány, aki főiskolára ment. Ő egy kedves kislány volt. És amikor hazatért, magával vitte néhány főiskolai elképzelését.

71 És talán ma reggel néhányatoknak vannak ilyen külső elképzeléseitek. Talán magatokkal hoztátok a gyülekezetbe egy csomó elképzeléseket. Nos, szabaduljatok meg azoktól, ez a legjobb dolog, amit tehetünk, ahogy én tudom.

72 Aztán ez a lány, amikor megállt a vonat, magával hozott egy kislányt, egyet azok közül a komisz gyerekek közül tudjátok, olyan Elvis Presley fajta. És amikor ott állt, tudjátok, a vonalnál, ott volt kint az édesanyja: egy idős asszony, csupa sebhely az arca, kicsi, görnyedt vállakkal, kis vászonruhában, egy kis sállal a vállán. És ez a komisz lány, aki vele volt, ez a másik lány lenézett és azt mondta: „Hát ki ez a nyomorult, csúnya, öreg szerencsétlen?”

73 Nos, tudjátok, ez annyira zavarba hozta a lányt, hogy azt mondta: „Nem tudom.” Mert egyszerűen csak olyan finomkodó lett és olyan sok világi elképzelés volt a fejében. És a saját édesanyja volt az.

74 Amikor a lány leszállt a vonatról, az idős kis anyuka odaszaladt hozzá és megölelte. Azt mondta: „Ó, drágám, Isten áldja meg a kis szívedet!” És a lány hátat fordított neki és

kezdett elsétálni tőle, mintha nem is ismerné. Zavarba jött, mert az édesanyja annyira csúnya volt.

75 És történetesen a vonat kalauza ismerte a történetet. Odasétált, a kezét a lány vállára tette, megfordította a nyilvánosság előtt és azt mondta: „Szégyelld magad! Szégyelld magad!” Azt mondta: „Emlékszem arra az időre, amikor édesanyád tízszer szebb volt nálad. A környéken laktam. Kisbaba voltál és fent voltál az emeleten, a bölcsődben. Az édesanyád ruhákat teregetett a hátsó udvaron. A tűzhely hirtelen belobbant és az egész ház lángra kapott. És akkor a kis édesanyád odaszaladt, tudva, hogy te az emeleten vagy. Kiabáltak és próbálták őt megragadni, de kiszabadította magát és berohant a lángok közé, fel az emeletre. Lehúzta magáról a ruhát és abba csomagolt be téged. És már jött is vissza, átvitt téged a lángokon. És az udvaron elájult, a karjaiban veled. Vette azt, ami őt megvédte volna és téged védett meg. Amiért te ma csinos lehetsz, az az oka, hogy ő csúnya. És azt akarod nekem mondani, hogy szégyelled édesanyádnak azokat a sebhelyeit?”

Úgy gondolom:

Ha Jézus egyedül hordta a keresztet,

Hogy az egész világ szabad legyen,

Mindenki számára van egy kereszt

És van egy kereszt csak nekem.

76 Ha Jézust „Belzebubnak” gondolta a világ, kinevették és kigúnyolták, keresztre függesztették és megszégyenítették értem, akkor én több mint boldog vagyok, hogy hordozhatom az Ő szentségének gyalázatát. Igen, uram. Hívj csak „szent hempergőnek”, bárminek akarsz hívni, bármilyen megjegyzést tehetsz, az nem állít meg egy picit sem. Egyszerűen csak örülök ezen a reggelen, hogy a szívemben a feltámadott Jézus él és uralkodik. Én az egyik alattvalója vagyok. Bízom abban, hogy te is az vagy.

77 Eltelt az időnk. Pontosan 7 óra van, azt mondtuk, hogy ekkor fogjuk bezárni az alkalmat. További szolgálatok fognak kezdődni körülbelül két óra múlva, vagyis 9:30-kor.

Hajtsuk meg a fejünket egy pillanatra imádságban!

78 Áldott Mennyei Atyánk, 45 perc eltelt, az Ige kiment. A szívünk boldog. Jubileum zajlik; nem csak egy napra szóló jubileum, de egy jubileum az Örökkévalóságon át. A dicsőségben az angyalok énekelnek. Ó, Istenem, a Gyülekezet győztesen énekel. Örömharangok zengenek. Lelkek, amelyek egykor halálra voltak kárhoztatva, hogy meghaljanak és az ördög sírjába menjenek... az ördög le lett győzve! A halál le lett győzve. A sír le lett győzve. A betegség le lett győzve. A babona le van győzve. A rosszindulat le van győzve. A gyűlölet le van győzve. Az közöny le van győzve. A ridegség le van győzve. A beképzeltség le van győzve. Minden le lett győzve. Krisztus a hatalmas Győztes!

Íme, itt van hatalmas Győztes, (mondja a költő.)

Itt van Ő nyíltan, íme.

Mert Ő a hatalmas Győztes,

Mivel a kárpitot kettétépte.

79 Ő eltépte azt a kárpitot, ami elrejtette az embert Isten elől és most Isten az emberek között lakik. Eltépte a kárpitot, ami távol tartotta Isten gyógyítását. Eltépte a kárpitot, ami távol tartotta Isten áldását. Eltépte a kárpitot, ami távol tartotta Isten örömét. Eltépte a kárpitot, ami távol tartotta Isten békességét. A kárpit most már ketté van tépve. A Saját Vérével, Győztesként járt! A csatának vége van, Ő ezt bebizonyította nekünk a feltámadásában. És most a Szent Szellem a tanú, amit elküldött, hogy vezessen bennünket.

80 Ó, örök Isten, ha van itt valaki ma reggel, aki csak ide-oda botorkált, félrement a főútról, soha nem volt képes pontosan középén járni a nagy hősökkel, akik a főút közepén járnak, imádkozunk, hogy ma reggel adják át mindenüket Neked, jöjjenek és élvezzék ezt a nagy győzelmet, amit a mi feltámadott Urunk vívott ki. Add meg ezt Atyám, mert Krisztus Nevében kérjük!

81 Amíg meg van hajtva a fejünk, azon tűnődöm ebben a pillanatban, hogy van-e olyan, aki felemelné a kezét Krisztushoz és mondaná: „Krisztusom, én ezt nagyra értékelem, soha többé nem foglak szégyellni. Csak egy kicsit félénk voltam.” Isten áldjon meg, hölgyem! Isten áldjon meg, uram! Isten áldjon meg téged, téged! Ó, kezek emelkednek mindenfelé! „Egy kicsit félénk voltam. Valahogy szégyelltem. És most már igazán látom a pozíciómat. Soha nem kellett volna azt tennem. Ki kellene állnom egyenesen bizonyosságot tenni. Pontosán így kellene lennem. El kellene mondanom mindenkinek, hogy újjászülettem. El kellene mondanom mindenkinek, hogy megkaptam a Szent Szellemet. Nem szégyellem az Evangéliumot, mert ez Isten megmentő Ereje. Igazi bátor keresztény szeretnék lenni. Nem voltam az. De Isten segítségével ettől a Húsvét reggeltől kezdve az leszek. Az leszek.” Valaki más felemelné a kezét, mielőtt imádkozunk? Isten áldjon meg téged, téged, téged!

82 Ó, nézd a döntéseket! Legalább huszonöt vagy harminc ember, – akik itt ülnek ebben a kis csoportban ma reggel – hozott meg egy döntést. Ettől a győztes reggeltől kezdve Isten kegyelméből ki fognak állni és nem fogják szégyellni az Evangéliumot, mert ez Isten megmentő Ereje.

83 Ó, Istenünk, ahogy ezek a kezek felemelkedtek és a zene édesen visszhangzik az úton, ahogy átmentünk a halálból az Életre, mert Te mondtad: „Aki az Én Beszédemet hallja és hisz Annak, Aki engem elküldött, örök élete van.” Ők átmentek a halálból az Életbe, mert Te halállá lettél, hogy ők Életté lehessenek a Te feltámadásod által. Kisebbé

lettél az angyaloknál, lejöttél, hogy ember legyél, kijöttél abból a nagy Teofániából odaátrol, ami Testté és Vérré lett, és a Véredet ontottad, hogy kimenekülési utat készíts mindnyájunk számára. És nem csak ezt tetted – ahogy azt a Bibliában olvassuk, – de igazoltad tévedhetetlenül a halálból való feltámadás által, és feltámasztottad a halottakat, amikor itt voltál a földön, és nem csak ez, hanem adtál, készítettél egy dupla bizonyítékot, ahogy Ábrahámnak is tetted; emellett, visszaküldted a Szent Szellemet, mint tanút. És az Ő áldott Jelenléte velünk van és bennünk van, utat mutatva, elvezetve minket minden Igazságra és Világosságra.

84 Köszönjük Neked ezt a sok kezet, amelyek felemelkedtek ma reggel, azt mondván: „Én most elfogadom Krisztust, hogy legyen az enyém.” Ó, Istenem, ha még nem lettek soha vízbe merítve, hogy kifejezzék az áldott Uruk nagy halálát, temetését és feltámadását, hadd jöjjenek vissza ma reggel a szolgálatra, elhozva a ruháikat, készen arra, hogy lemenjenek ebbe a jéges medencébe. Add meg ezt, Atyánk!

85 Áldj meg bennünket! Bocsd meg a bűneinket! Neked adunk dicséretet az eljövendő korokon át. Amikor teljesen vége lesz a harcnak, amikor a füst teljesen felszárad és az öröm beteljesedik ezekről a földi ajkáról, ahogy Téged imádtunk mindennel, amink volt, lesz majd, kell, hogy legyen egy új hangunk, új lényünk, hogy azzal dicsérjünk Téged. Hadd lépjünk be akkor örömmel! Mert mi ezt Krisztus Nevében kérjük. Ámen!

86 Álljunk most fel! Ne felejtsetek a szolgálatokat 9:30-kor! Menjetek haza, reggelizzetek, gyertek vissza; várjuk, hogy együtt legyünk veletek. És aztán ma este, emlékezzetek... Nekem el kell mennem délután, hogy tanulmányozzak és imádkozzak.

87 Mert én azt mondom nektek, hogy Krisztus él. Ő nem halott. És teljes szívvel hiszem, hogy itt lesz pontosan ebben az épületben ma este, hogy megmutassa, hogy Ő él, hogy megtegye ugyanazokat a dolgokat, amiket azon az első Húsvét reggelen és az életútja alatt tett. Ha ez nem így van, akkor én hamis próféta vagyok. Annyira örülök, hogy tudhatom, ebben a nagy, sötét órában, amiben most élünk, amikor úgy tűnik, minden remény odavan; Krisztus a biztos Kőszikla, akin megállhatunk, minden más süllyedő homok. Rendben.

88 A mi kis záró énekünk; *Vidd magaddal Jézus Nevét*. Most mindenki együtt.

Vidd magaddal Jézus Nevét, jaj és bánat gyermeke

Vigaszt...

89 Fordulj meg és fogjál kezet valakivel a közeledben és mondd: „Dicsőség az Úrnak!” Nos, áldott legyen az Úr!

... Mennynek öröme, fénye.

Drága Név, édes Név, Mennynek öröme, fénye.

90 Most mindenki nézzen egyenesen erre! Csak dicsérjük Őt! Emeljük fel a kezünket és mondjuk: „Köszönöm, Uram, hogy megmentetted a lelkemet.” Rendben, mindenki!

Köszönöm, Uram, hogy megmentetted a lelkemet.

Köszönöm, Uram, hogy meggyógyítottál engemet.

Köszönöm, Uram, hogy Te adtad nekem

A nagy megváltásod ingyen és teljesen.

91 Micsoda áldás! Szeretitek Őt? Mondjátok: „Ámen!” Ó... Minden készen van, gyermekek. Mindennek vége, nincs több csata, nincs több háború, nincs semmi, amit tenned kell; mert el lett végezve. Mi csak örvendezünk! Ó! Teljesek vagyunk Őbenne!

Minden veszélytől védve és biztosan

Támaszkodva az örökké tartó Karjaira.

Ó, milyen édes járni ezt a vándorutat,

Támaszkodva az örökké tartó Karjaira.

Ó, ez napról napra csak világosabb,

Támaszkodva az örökké tartó Karjaira.

Minden veszélytől védve és biztosan

Támaszkodva az örökké tartó Karjaira.

Ha van zsebkendőtök, vegyétek azt elő!

Minden veszélytől védve és biztosan

Támaszkodva az örökké tartó Karjaira.

Most a Bibliátokat!

Minden veszélytől védve és biztosan

Támaszkodva az örökké tartó Karjaira.

92 Mi ez? Védelemben és biztonságban, mindenütt, minden befejeződött, a csata véget ért, az utolsó pecsét fel lett törve, Ő felemelkedett! Halleluja!

Minden veszélytől védve és biztosan

Támaszkodva az örökké tartó Karjaira.

93 Most hajtsuk meg a fejünket a por felé, ahonnan Isten vett bennünket, ahonnan egy nap majd kiemelkedünk, a Föld porából. Mert a mi Urunk a porból hozott elő, belement a porba, hogy nekünk adja az Ő halhatatlan Szellemét, felemelkedett a porból, és mindazok, akik Őbenne vannak, fel fognak emelkedni Vele egy nap az áldottak régióiba.

94 Amint meg van hajtva a fejünk, láttam Smith testvért közöttünk ma reggel, az *Isten Egyháza* pásztorát, hívott engem tegnap este. Smith testvér, kijönnél? Talán Smith testvér elbocsátana bennünket egy rövid imádságban. Ahogy azután hazasiettek, hogy reggelizzetek, gyertek vissza a vasárnapi iskolára és a bemerítkezésre, amit pontban 9:30-kor kezdünk. Hajtsuk meg a fejünket, mialatt Smith testvér egy imádságban bezárja az alkalmat!
